

Punaisella bussilla kalaan

Ison bensa-aseman ympäristössä on parkkitilaa vaikka millä mitalla. Ongelman muodostavat kuitenkin siniset taulut, joissa ilmoitetaan enimmäisajaksi kolme tuntia. Kaukaa takapihalta löytyy lopulta pienehkö 24 tunnin alue. Muutamat vapaat paikat on varattu henkilökunnalle, mutta onneksi on vielä yksi laillinenkin ruutu vapaana.

Ollaan matkalla silakkamarkkinoille Helsinkiin ja kokeillaan Onnibussia. Muutamat pellepelottomat perustivat yhtiön ja alkoivat kärkeä linjoja samaan aikaan, kun joukkoliikenne EU:ssa oli vapautumassa. Sitten ärrää sorauttava rikkaanpuoleinen skotti, herra Souter tuli mukaan, ja siitä alkoi punaisten bussien lento.

Yhtiö hankki kolmisenkymmentä belgialaisen Van Hoolin valmistamaa kaksikerroksista bussia, johon mahtuu 89 matkustajaa. Pakaasit pannaan bussin perässä olevaan konttiin. Bussit täyttävät erittäin tiukan EURO 6 -päästövaatimuksen. DAF:in kuusipytyinen 13 litran mylly kehittää tehoa lähemmäs 400 kW. Automaattivaihteisto on tekniikaltaan viimeistä huutoa, ja sen perässä vauhtia hidastelee hellästi Voithin hydraulinen jarru.

Liput ostetaan netistä. Bussissakin voi maksaa mutta vain kortilla. Hinnoittelun idea on sama kuin lentoliikenteessäkin, eli hinta vaihtelee varaustilanteen mukaan. Uudenkarhean bussin tekonahalta vaikuttavat penkit tuoksuvat oikealta nahalta. Sekä ala- että ylätila on vähän matalampi kuin tavallisessa bussissa.

Bussi kulkee pehmeästi kuin paraskin henkilöauto. Vaihtamista tuskin huomaa. Normaalitylanteissa jarrutus tuntuu erittäin pehmeältä. Yläkerrasta näkee mukavasti moottoritien melu- ja riistaesteiden ylitse. Bussi pysähtyy matkan aikana vain parilla pysäkillä. Useimmat matkustajat istuskelevat rennosti ilman turvavöitä. Monet räpläävät riemurasioitaan tai naputtelevat läppäreitään.

Mutta pääasiaan. Silakka eli haili on Itämeressä elävä sillin alalaji. Se on saalismäärältään Suomen tärkein kala. Vuotuinen pyynti lähentelee sataa miljoonaa kiloa. Silakka maistuu mehevältä, sitä on helppo laittaa, ja se sisältää rutosti hyviä happoja, vitamiineja ja hivenaineita.

Itämeri on kovasti kuormitettu vesi. Niinpä silakkaankin kerääntyy ikäviä ja vaarallisia aineita. Silakkaa ei suositusten mukaan saisi syödä kuin pari kertaa kuukaudessa. Ministeri Enestam tosin teki aikanaan miehen työn toteamalla julkisesti, että kyllä voi.

Saamme mukavasti silakkaa Perniössäkin, koska Bromarvin kalastajaleidi tuo niitä perjantaisin torille. Mutta se ei riitä. Pitää päästä myös oikeille silakkamarkkinoille!

Helsingin silakkamarkkinoilla on noin 270-vuotiset perinteet. Parikymmentä vuotta sitten kauppatorin laitureihin kiinnittyi vielä yli sata kalastajavenettä. Nyt päästään hädin tuskin yli kahdenkymmenen. Kato on käynyt erityisesti Helsingin länsipuolella. Toivottavasti harvemmat yrittäjät tekevät hyvää bisnestä. Ainakaan laatu ei näytä huonontuneen.

Mutta palataanpa vielä bensa-asemalle. Pahat kielet kertovat, että joku bussifirma olisi innostanut aseman omistavaa yhtiötä puuttumaan pysäköintiin. Parin valvontamaksun jälkeen punaisen bussimatkan hinta kun alkaisi olla jo linjassa.

Syväkurkku kertoi, että syy olisi muualla. Kimppakyytiläiset olivat ottaneet aseman omakseen, ja sen parkkipaikat täyttyivät huonojen asiakkaiden autoista. Eivät ostaneet mitään, mutta saattoivat käydä vessassa tuhlaamassa paperia ja puhdasta vettä.

No, mene ja tiedä, mutta eikös tässäkin markkinoiden lait toimisi. Suljetaan parkkialue, pystytetään maksuautomaatit ja järjestetään kunnon valvonta. Eikös se olisi reilu peli.

Mutta hiiteen parkkipaikat, onnikat, dioksiinit ja peesepeet. Silakka on hieno kala!

pajen